

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 428)

Oct (1) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 248)

தர்மாதிரி முத்திரை

49. கர த்வயம் அஸம்லக்நம் க்ருத்வா ததநு யோஜயேத்
முகே முகம் து தர்ஜந்யோரேவம் மத்யமயோ: க்ரமாத்
50. அநாமயோ: தத: பச்சாத் வக்த்ரே வக்த்ரம் கநிஷ்டயோ:
அங்குஷ்டயுகலம் தத் அங்குலீமுகயோ: ந்யஸேத்
51. ஏதத் முத்ரா சதுஷ்கம் து தர்மாத்யே து சதுஷ்டயே
அதர்மாதிரி சதுஷ்காணாம் தத்வந்முத்ரா சதுஷ்டயம்
52-1. தத் ஊர்த்வ: தஸ்ய பத்மஸ்ய முத்ரா பாத்மீ புரோதிதா

குறிப்பு – இங்கு கூறப்பட்ட நான்கு முத்திரைகளும் தர்மம், ஞானம், ஐச்வர்யம் மற்றும் வைராக்யம் ஆகிய நான்கு தர்மங்களுக்கான முத்திரைகள் ஆகும். இதனைப் போன்றே அதர்மம், அஞ்ஞானம், அநைச்வர்யம் மற்றும் அவைராக்யம் ஆகிய நான்கிற்கும், நான்கு முத்திரைகள் உள்ளன. “அவ்யக்த பத்மம்” என்று கூறப்படும் தாமரையானது, இந்த நான்கின் மீதும் உள்ளது. இது, பாத்மீ என்னும் முத்திரையைக் கொண்டதாகும், இந்த முத்திரை குறித்து முன்பே ச்லோகங்கள் 35 மற்றும் 36 ஆகியவற்றில் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 115)

145. த்ருஷ்டே அஷஹ்நுதி அபாவாத் அநுமதி விஷயே

சாஸ்த்ரேணைவாவஸேயே விஹதி விரஹிதே நாஸ்திகத்வ ப்ரஹ்ரணாத்
நாதோபஞ்ஜம் ப்ரவ்ருத்தம் பஹுபி: உபசிதம் யாமுநேய ப்ரபந்தை:
த்ராதம் ஸம்யக் யதீந்த்ரை: இதம் அகில தம: கர்சநம் தர்சநம் ந:

பொருள் – [சிஷ்யன் கூறுவது] நாதமுனிகள் தொடக்கமாக, யாமுனாசார்யரால் பல
க்ரந்தங்கள் மூலம் விரிவாக்கப்பட்டு, யதிகளில் உயர்ந்த இராமானுசரால் நன்கு
காக்கப்பட்ட நம்முடைய ஸித்தாந்தமானது, அனைத்துவிதமான
அஞ்ஞானங்களையும் அழிக்கவல்லதாகும். ஏனென்றால், நமது ஸித்தாந்தமானது,
ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணம் மூலம் அறியப்பட்டவற்றை மறுப்பதில்லை; மிகவும் எளிதான
அனுமானங்களைப் பின்பற்றுகிறது; சாஸ்த்ர ப்ரமாணங்கள் மூலம் கூறப்பட்ட
விஷயங்களானவை ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு முரணாக இல்லாதபோது,
மறுக்கப்படுவதில்லை.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 393)

5-10-6 நின்ற ஆறும் இருந்த ஆறும் கிடந்த ஆறும் நினைப்பு அரியன
ஒன்று அலா உருவு ஆய் அருவு ஆய நின் மாயங்கள்
நின்று நின்று நினைக்கின்றேன் உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பன்
பாவியேற்கு
ஒன்று நன்கு உரையாய் உலகம் உண்ட ஒண் சுடரே

பொருள் - இராமாவதாரம் க்ருஷ்ணாவதாரம் போன்றவற்றிலும், மிகவும்
மகிழ்வுடன் நிற்கும் கோயில்களிலும் நிற்பது தொடக்கமாக உள்ள லீலைகளையும்;
அவற்றை எண்ணியபடி உள்ளவர்களைத் தளர வைக்கும் காரணங்களாக
உள்ளதால், நினைப்பதற்கும் அரியதாக, பலவாக உள்ளதாக, எனக்குப் புலப்படாத
உள்ளதாக இருக்கின்ற உனது வியக்க வைக்கும் லீலைகளையும் எண்ணி எண்ணி,
நீ கிட்டவில்லை என்ற காரணத்தால் வருத்தம் அடைந்து, உன்னை நினைத்தபடி
இருக்கவேண்டியவன் இப்போது அவ்விதம் நினைக்காமல் உள்ளேன்.
ப்ரளயத்தால் ஏற்பட்ட ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்ற இந்த ஜகத் முழுவதையும்
திருவயிற்றில் வைத்து, பாதுகாத்து, “இதனைச் செய்யும் வாய்ப்பு கிடைத்ததே”
என்று எண்ணுவதால் வந்த மகிழ்ச்சி காரணமாக மிகுந்த ஒளி வீசும் நீ, இந்த
ஜகத்திற்கு வந்த ஆபத்தை நீக்கியது போன்று, உனது குணங்களை எண்ணித்
தளர்வதற்கான பாபங்களைச் செய்த எனது தளர்ச்சியை நீக்கி, நான்
தரித்திருப்பதற்கு ஏற்ற ஒரு வழியை நீயே அருளிச்செய்யவேண்டும்.

அவதாரிகை - உன் ஸகல சேஷ்டிதங்களையும் காண, விடாய்ப்பட்ட நான் நினைக்கவும் சஷமனாகிறிலேன்; ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்தை ரக்ஷித்தாப்போலே, அநுஸந்திக்க வல்லேனாம்படி பண்ணி, என்னை ரக்ஷிக்க வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - உனது அனைத்து செயல்களையும் காண்பதற்கு, தண்ணீர் தாகம் எடுத்தவன் தவிப்பது போன்று உள்ள நான், எண்ணிப் பார்க்கவும் இயலாதவனாக உள்ளேன். ப்ரளயத்தால் உண்டான ஆபத்திலிருந்து இந்த ஜகத்தைக் காப்பாற்றியது போன்று, உன்னை எப்போதும் நான் எண்ணும்படியாகச் செய்து என்னைக் காத்தருளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (நின்ற இத்யாதி) இவர் இவ்விஷயத்திற்படுகிற பாடெல்லாம் நமக்கு இதர விஷயங்களிலே அநுபவ ஸித்தமிநே, இவ்விஷயத்திலின்றிக்கே யொழுகிறவித்தனை. வடக்கு நின்றும் போரப் பாடவல்லராயிருப்பாரொருத்தர் “பெருமாளைத் திருவடி தொழ வேணும்” என்று வர, ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமாளறையர், தீர்த்தத்தினன்றிராத் திருமாலையைப் பாடிச் சமைந்து பெருமாளை மத்தகஜங்களையேத்துமாபோலேயேத்தி வசமாக்கிக் கணிசங்கொண்டு, “நாயன்றே, தேவர் திருவடிகளுக்குப் போர நல்லானொருத்தன் எழுநூற்றுக் காதமாறுண்டு தேவரை ‘திருவடி தொழவேணும்’ என்று வருகிறது; இவனை யழைத்துக் கொண்டு ஸம்பாவநை பண்ணியருள வேணும்” என்ன; பெருமாளும் “அப்படியே செய்கிறோம்” என்று அவர் நின்றவிடத்தளவும் செல்ல நாலுகோல்தறை திருக்கைத்தலத்திலே எழுந்தருளி, விண்ணப்பஞ் செய்வார்களை யெல்லாம் அருளப் பாடிட்டு, “வாரிகோள், இவன் வந்த தூரத்துக்கெல்லாம் போருமோ நாம் இவனுக்குச் செய்த தரம்” என்று திருவுள்ளமானார். இப்படியேயிநே நம்மிழவுகளும் திருவுள்ளத்திலே பட்டவையெல்லாம் ஆறும்படிக்கீடாக முகம் தந்தருள வல்லபடியும்.

விளக்கம் - (நின்ற இத்யாதி) - அவனுடைய ஒவ்வொரு நிலையிலும் இவர் அடையும் தவிப்புகள் போன்று நமக்கு இந்த விஷயத்தில் ஈடுபாடு ஏற்படவில்லையே என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இவர் இந்த விஷயத்தில் அடையும் தவிப்புகள் அனைத்தும் நமக்கு மற்ற விஷயங்களின் அநுபவங்களில் ஏற்படுகிறது; இதனால் இந்த விஷயத்திலிருந்து நாம் விலகுகிறோம். இவர்

ஈடுபட்டு நிற்பது, அடியார்களுக்காக அவன் செய்யும் செயல்களில் ஆகும்; ஆகவே அவன் அடியார்களுக்காகச் செய்யும் செயல்களில் ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். நன்கு பாடத் தெரிந்த ஒருவர் வடக்கிலிருந்து “பெரியபெருமானுடைய திருவடிகளைத் தரிசிக்கவேண்டும்” என்று எண்ணியபடியே வந்தார். அப்போது ஆழ்வார் திருவரங்கபெருமாள் அரையர், தீர்த்தவாரி நிகழ்ந்த அந்த நாளில், திருமாலை ப்ரபந்தத்தைப் பாடி முடித்துவிட்டு, பெருமாளை மத்தகஜம் புகழ்வது போன்று புகழ்ந்து, தன் வசமாக்கிவிடுவோம் என்று சபதம் பூண்டவராக அரங்கனிடம், “அடியேன்! உனது திருவடிகளுக்கு ஏற்ற ஒருவர், எழுநூறு காத தூரம் உள்ள வழியைக் கடந்து, உன்னுடைய திருவடிகளைத் தொழவேண்டும் என்று வருகிறார். அவரை அழைத்து மரியாதை செய்யும்படியாகச் செய்யவேண்டும்”, என்றார். உடனே அரங்கனும், “அப்படியே செய்கிறோம்”, என்று திருவுள்ளமாக உரைத்தான். சந்திரபுஷ்கரிணியில் உள்ள திருப்புன்னை மரத்தின் கீழிருந்து புறப்பட்டு, நாலு கோல்கள் அளவு முடிய, தோளுக்கினியானில் ஏறாமல், பட்டர்களுடைய திருக்கைத்தலமாகவே, அந்தப் பாடகர் நின்ற இடத்திற்குச் செல்லத் தயாராக புறப்பட்டார். அப்போது விண்ணப்பம் செய்பவர்களை அழைத்து, “வாருங்கள். இவன் கடந்து வந்த தூரத்திற்கு நாம் செய்த இந்தச் செயல் போதுமானதா?”, என்றான். இப்படி அல்லவோ நாம் இழந்த இழப்புகளும், நாம் அடைந்த துன்பம் அனைத்தும் நீங்குவதற்கு ஈடாகத் தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்கத் திருவுள்ளம் கொள்ளுதல் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் – ஒரு நாள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ வண்ணாத்தான் திருப்பரிவட்டங்களை அழகிதாக வாட்டி எம்பெருமானார்க்குக் கொண்டு வந்து காட்ட, போர த்ருப்தராய் இவனையுங் கூடக் கொண்டு பெருமாள்பாடே புக்கு, “நாயன்றே, இவன் திருவரைக் கீடாம்படி இவற்றைத் தொட்டபடி பார்த்தருள வேணும்” என்று காட்ட, கண்டு போரவுகந்தருளி எம்பெருமானாரை அருளப்பாடிட்டு, “இவனுக்காக, கம்ஸனுடைய ஈரங்கொல்லி நந்திறத்திற் பண்ணின குற்றம் பொறுத்தோம்” என்று திருவுள்ளமானார்.

விளக்கம் - அவன் தனக்கு அனுகூலமாக உள்ளவர்களை ஏற்பது போன்று, குற்றங்களுடன் கூடிய நம்மை ஏற்பானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒரு நாள் திருவரங்கனுடைய வஸ்த்ரங்களைத் துவைத்து எடுத்து வரும் வண்ணான்

ஒருவன், அரங்கனுடைய வஸ்த்ரங்களை நன்றாக வெளுத்து எடுத்து வந்து எம்பெருமானாரிடம் காண்பித்தான். அவரும் மிகவும் மகிழ்ந்தவராக தன்னுடன் அவனை அரங்கன் முன்பாக அழைத்துச் சென்று அரங்கனிடம், “அடியேன்! உம்முடைய இடுப்பிற்கு ஏற்றபடி இவன் இந்த வஸ்த்ரங்களை நன்கு வெளுத்துக் கொண்டு வந்துள்ளதைப் பார்த்தருளவேண்டும்”, என்றார். அவனும் மிகவும் மகிழ்ந்தவனாக எம்பெருமானாரிடம், “இவன் செய்த இந்தச் செயலுக்காக, நம்மிடம் அபராதம் செய்த கம்சனுடைய வண்ணானின் குற்றத்தையும் கூடப் பொறுத்தோம்”, என்றான்.

வ்யாக்யானம் - (நின்றவாறும் இத்யாதி) லங்கா த்வாரத்திலே கையும் வில்லுமாய் நின்றபடியாதல், வாலி வதம் பண்ணிக் கையும் வில்லுமாய் நின்றபடியாதல்; “அவஷ்டப்ய ச திஷ்ட்டந்தம் ததர்ச தநுருர்ஜிதம் சுபா”; வாலிவதம் பண்ணி கையும் வில்லுமாய்க் கொண்டு வென்றி புனைந்து நின்ற பெருமானையும், அவரையிடுவித்துக் கொல்லவித்த தம்பியாரையும், இருவரையும் அநுவர்த்தித்து முடிசூட விருக்கிற மஹாராஜரையுங் கண்டவிவள் “நமக்கு சத்ருக்கள்” என்றிராதே, சுப ஹ்ருதயையானாள் அவர்பக்கல் சாங்கத்தாலே. இனித்தான் தண்ணீர் குடிக்க கல்லின ஏரியிலே கல்லைக் கட்டிக் கொண்டு விழுந்து முடிந்து போவாரைப்போலே, ஆஸூர ப்ரக்ருதியானவாறே முடிந்து போனான் வாலி; இவர் செய்த குற்றமுண்டோ? என்றிருந்தாள். அவர் தம்முயிர் நிலையிலே நலிந்தாரை விட்டு வைப்பரோ

விளக்கம் - (நின்றவாறும் இத்யாதி) - இலங்கையில் திருக்கரமும் வில்லுமாக நின்று யுத்தம் செய்தது, வாலியை வதம் செய்த பின்னர் திருக்கரமும் வில்லுமாக நின்றது ஆகிய செயல்கள். இந்த இரண்டாவது விஷயத்திற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; கிஷ்கிந்தா காண்டம் - (19-25) - அவஷ்டப்ய ச திஷ்ட்டந்தம் ததர்ச தநுருர்ஜிதம் சுபா - வில்லை ஏந்தியபடி நிற்கும் இராமனையும், அவனுடைய இளையவனையும், தனது கணவனுடைய தம்பியையும் தாரை கண்டாள் - என்பது காண்க. வாலியை வதம் செய்த பின்னர் திருக்கரமும் வில்லுமாக வெற்றியைப் புனைந்தபடி நிற்கும் இராமனையும், அவனிடம் சுக்ரீவனுக்காகச் சிபாரிசு செய்து வாலியைக் கொல்லும்படியாகச் செய்த லக்ஷ்மணனையும், இந்த இருவரையும் பின்தொடர்ந்து வந்து, முடிசூடிக் கொள்ளப் போகும் சுக்ரீவனையும் தாரை கண்டாள். அவர்களைக் கண்டவுடன், “இவர்கள் நம்முடைய கணவனைக் கொன்றதால் நமது விரோதிகள்”

என்று எண்ணாமல், வில்லும் திருக்கரமும் என்று நின்ற வடிவழகைக் கண்டு, இராமனிடம் உள்ள அன்பு மற்றும் வில் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு, அவனிடம் நல்ல மனம் கொண்டவள் என்று ஆனாள். அவள் தனது மனதில், “தண்ணீர் குடிப்பதற்காகக் கல்லைக் கட்டிக் கொண்டு ஏரியில் குதிப்பது போன்று, அசுர குணம் வந்ததால் வாலி முடிந்தான். இதில் இவர்கள் செய்த குற்றம் என்ன உள்ளது?”, என்று எண்ணினாள். வாலி உயிருடன் இருந்தால், தன்னை வருத்துபவர்களை வெறுமனே விடுவானோ?

வ்யாக்யானம் - (இருந்தவாறும்) “உடஜே ராமமாஸீநம்” என்றிருந்தவிருப்பும். (கிடந்தவாறும்) “அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிஸ்யே மஹோததே:” என்கிறபடியே, கடற்கரையிலே கிடந்த கிடையும். “ப்ரதிசிஸ்யே” என்கிறதிறே; ஒரு கடலோடே யொரு கடல் ஸ்பர்த்தித்துக் கிடந்தாப்போலே யிருக்கையாலே; “கருணையென்னுங் கடல் கருங்கடலை நோக்கிக் கிடந்ததே” என்றானிறே. அதாகிறது பின்பு விடக் கடவதாகத் தொடுத்த அம்பு முன்பு விடமாட்டாமையில்லையிறே; அப்படிப்பட்ட அம்பிருக்க, தந்தோள் வலி கிடக்க, தரம் போராதார் முகங் காட்டாதே யிருக்கப் பொறுத்துக் கிடந்த கிடையைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (இருந்தவாறும்) - அயோத்யாகாண்டம் (99-25) - உடஜே ராமமாஸீநம் - பர்ணசாலையில் இராமன் வீற்றிருந்தான் - என்பதாக அமர்ந்த நிலையும். (கிடந்தவாறும்) - யுத்தகாண்டம் (21-1) - அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிஸ்யே மஹோததே: - கடற்கரையில் ஸமுத்ரத்தை கிழக்கு முகமாக நோக்கி, கைகளைக் குவித்து சயனித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸமுத்திரக்கரையில் சயனித்த சயனமும். “ப்ரதிசிஸ்யே - ஒரு ஸமுத்ரம் மற்றொரு ஸமுத்ரத்துடன் பொறாமை கொண்டுள்ளது போன்று கிடந்தான்” என்பது காண்க. இவ்விதம் இராமனைக் கடலுடன் ஒப்பு நோக்கியவர்கள் வேறு யாரேனும் உள்ளனரா என்பதற்கு, கம்ப இராமாயண வருண வழிவேண்டு படலத்தில் உள்ள ஐந்தாவது செய்யுளான - கருணை அம் கடல் துயின்றனன் கருங்கடல் நோக்கி - என்பது காண்க. இந்தக் கம்பன் கவிதைக்குப் பொருள் கூறுகிறார். ஸமுத்ரராஜன் வராத காரணத்தால், அவன் மீது அம்பு தொடுத்தான்; இவ்விதம், பின்னர் விடுவதற்காகத் தொடுக்கப் போகும் அம்பை, முன்பே விட இயலாது அல்லவோ? ஆகவே அப்படிப்பட்ட

அம்பு தன்னிடம் உள்ளபோதிலும், தனது தோள்வலிமை உள்ளபோதிலும், தனக்கு முன்பாக நிற்பதற்குத் தகுதி அற்ற ஸமுத்ரராஜன் வந்து முகம் காண்பிக்காமல் உள்ளபோதிலும், அதனையும் பொறுத்துக்கொண்டு கிடந்த தன்மை கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் – “நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும்” என்று திரளச் சொல்லவமையுமாயிருக்க, “நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறு”மென்கிறாரிறே தனித்தனியே உளுக்கினபடி. அங்ஙனன்றிக்கே, கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணி நின்ற நிலையாதல், திருக்குரவைக்கு முற்சாமமாகப் பெண்களோடே கழகமிருந்தவிருப்பாதல், ஓரொருத்தர் மடிகளிலே சாய்ந்தபடியாதல். நின்றானாகில் “நிலையார நின்றான்” (திருமொழி 6.9.8) என்பார்கள்; “நின்றவன் இருத்தல் சாய்தல் செய்யிற் செய்வதென்?” என்று வயிறு பிடிக்க வேண்டும்படியிறே அதிருப்பது. இருந்தானாகில், “பிரானிருந்தமை காட்டினீர்” என்னும்படியிருக்கும்; கிடந்தானாகில், “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்பார்கள். “நிற்பதுமோர் வெற்பகத்திருப்ப விண் கிடப்பதும் நற்பெருந்திரைக் கடலுள்” (திருச்சந்த.65) என்கிறபடியே, திருமலையிலே நின்றபடியும், பரமபதத்தில் இருந்தபடியும், திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடியுமாகவுமாம்.

விளக்கம் – இங்கு “நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும்” என்று ஒன்றாகக் கூட்டிக்கொண்டு உரைப்பதை விடுத்து, “நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்” என்று தனித்தனியாக ஈடுபட்டு உரைக்கிறார். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். கோவர்த்தன மலையை உயர்த்திப் பிடித்து நின்ற நிலை, குரவைக்கூத்து ஆடுவதற்கு முன் ஜாமத்தில் ஆயர்குலப் பெண்களின் சபையில் வீற்றிருந்த நிலை, ஒவ்வொரு ஆயர்குலப் பெண்ணின் மடியிலும் சாய்ந்தபடி கிடந்த நிலை என்றும் கூறலாம். இவர் தனித்தனியாக ஈடுபட்ட விதத்தைக் கூறுகிறார். அவன் நிற்கும்போது, “நிலை பொருந்தும்படியாக நின்றான்” என்பார்; அதனைத் தொடர்ந்து, “இவ்விதம் நிற்பவன், அந்த அழகான நிலையை விடுத்து அமர்தல் மற்றும் சயனித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்தான் என்றால் என்ன செய்வது?”, என்று எண்ணி வயிறு கலங்கி நிற்பார்; அவன் அமர்ந்துள்ளபோது, திருவாய்மொழி (6-5-5) - பிரானிருந்தமை காட்டினீர் - “நீ அமர்ந்துள்ள அழகை எனக்கு காண்பித்தாய்” - என்பார்; அவன் சயனித்தால்,

திருமாலை (23) - கிடந்ததோர் கிடக்கை - என்பார். திருச்சந்தவிருத்தம் (65) – நிற்பதும் ஓர் வெற்பகத்து இருப்ப விண் கிடப்பதும் நற்பெருந்திரைக் கடலுள் – என்பதற்கு ஏற்ப திருவேங்கடமலையில் நிற்கும் விதமும், பரமபதத்தில் அமர்ந்துள்ள விதமும், திருப்பாற்கடலில் சயனித்துள்ள விதமும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் – “நிற்பதுமிருப்பதும் கிடப்பதும்மென்னெஞ்சுளே” என்கிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்திலே “திகழு மணிக் குன்றமொன்றையொத்து நின்ற”படியும்; “செவ்வாய் முறுவலோடு எனதுள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றியானறியேன்” என்னும்படி இருந்தபடியும்; “நின்றுமிருந்துங் கிடந்தும்” என்கிறபடியே, தந்திருவுள்ளத்திலே இருந்தபடியும் கிடந்தபடியுமென்னுதல். அன்றிக்கே, திருவூரகத்திலே நின்றபடியும், திருப்பாடகத்திலே இருந்தபடியும், திருவெஃகாவிலே கிடந்தபடியுமாதல். “நின்றவாறுமிருந்தவாறுங் கிடந்தவாறும்” என்று ஆழ்வார் பாடா நிற்க, “இவையெல்லாம் தொட்டிலிலே” என்று அருளிச்செய்தார் எம்பெருமானார். தொட்டிற் பழுவைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கும்படியும், தரித்து நிற்கமாட்டாமை விழுந்திருக்கும்படியும், அதுதான் பொறுக்கமாட்டாமை சாய்ந்து கிடக்கும்படியும் சொல்லுகிறது. அதவா, (நின்றவாறுமிருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்) “போரார்வேற்கண்மடவாள் போந்தனையும் பொய்யுறங்கி”, அவள் போனவாறே எழுந்திருந்து நின்றவாறும்; அடியோசைப்பட்டவாறே வந்திருந்தபடியும், நிழலாடினவாறே முன் கிடந்த தானத்தேயோராதவன் போல் கிடந்தவாறுமென்றுமாம்.

விளக்கம் - அல்லது திருச்சந்தவிருத்தம் (65) – நிற்பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் என் நெஞ்சுளே – என்பதற்கு ஏற்ப, இவருடைய திருவுள்ளத்தில், திருவாய்மொழி (8-7-5) - திகழு மணிக் குன்றமொன்றையொத்து நின்ற - என்பதாக நின்றவிதமும், திருவாய்மொழி (8-7-7) – செவ்வாய் முறுவலோடு எனது உள்ளத்து இருந்த அவ்வாய் அன்றி யான் அறியேன் - என்பதாக அமர்ந்துள்ள விதமும், பெரியதிருவந்தாதி (35) – நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் - என்பதாகத் தனது திருவுள்ளத்தில் நின்ற விதமும், இருந்த விதமும், சயனிக்கும் விதமும் என்று கொள்ளலாம். அல்லது காஞ்சியில் உள்ள திருவூரகத்தில் உலகலந்த பெருமாளாக நிற்கும் நிலையும், திருப்பாடகத்தில் பாண்டவர்தூதப் பெருமாளாக அமர்ந்துள்ள நிலையும், திருவெஃகாவில் யதோக்தகாரியாகச் சயனித்துள்ள நிலையும் எனலாம்.

“நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்” என்பதாக உள்ள இந்தப் பாசுரத்தைத் திருவரங்கப்பெருமாள் அரையர் பாடும்போது, “இந்த நிலைகள் அனைத்தும் க்ருஷ்ணன் தொட்டிலில் உள்ளபோது”, என்று எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். அதாவது, தொட்டிலின் சட்டத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு க்ருஷ்ணன் நிற்கும்போதும், நீண்ட நேரம் நிற்க இயலாமல் கீழே விழுந்து தொட்டிலில் அமர்ந்துள்ளதும், நீண்ட நேரம் அமர இயலாமல் சாய்ந்து கிடப்பதும் கூறப்பட்டது என்று கருத்து. அல்லது, “நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்” என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். சிறிய திருமடல் (31) – போரார் வேற்கண் மடவாள் போந்தனையும் பொய் உறங்கி - என்பதற்கு ஏற்ப க்ருஷ்ணனைப் பாதுகாக்க எப்போதும் போர் செய்யும் நிலையில் தயாராக உள்ள கூர்மையான வேல் போன்று திருக்கண்கள் கொண்ட யசோதைப்பிராட்டி, க்ருஷ்ணன் உள்ள தொட்டிலை விட்டு அகன்று செல்லும்வரை பொய்யான உறக்கம் கொண்டு சயனித்துள்ளான்; அவள் அந்தப்புறமாகச் சென்றவுடன் எழுந்து நிற்கிறான்; மீண்டும் அவள் காலடி ஓசை கேட்டவுடன் வந்து அமர்ந்து கொள்கிறான்; அவள் நிழல் தென்பட்டவுடன், முன்பு படுத்துக் கிடந்த அதே இடத்தில், ஏதும் அறியாதவன் போன்று கிடக்கிறான். இப்படியாக “நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும்” என்பதற்கு ஏழுவிதமாகப் பொருள் கூறப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - (நினைப்பரியன) அது ஒருகால் செய்து போகச் செய்தேயும் இவர்க்கு இன்றுங் கூட நினைக்கவும் அரிதாயிராநின்றது. “இமையோர் தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னுமீனச் சொல்” என்றாரிநே முன்பே. (ஒன்றலாவுருவாய்) இவர்தமக்கு ஒன்றே போருமாகாதே யுள்ளதனையும் நோவுபடுகைக்கு. ஒன்றல்லாத ப்ரகாரங்களையுடையவாய். (அருவாய நின் மாயங்கள்) கண்ணுக்கு அவிஷயமாயிருக்கிற உன்னுடைய ஆச்சர்யமான சேஷ்டிதங்களை.

விளக்கம் – (நினைப்பு அரியன) - அந்தச் செயல்களை அவன் ஒரு காலகட்டத்தில் செய்து சென்றபோதிலும், இவருக்கு இப்போதும் அவற்றை எண்ணுவதும் கூட அரிதாக உள்ளது. ஆனால், அந்தக் காட்சிகளை மீண்டும் காண்பதற்கு அரிது எனலாம்; எண்ணவும் கூட அரிதாக இருக்குமோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருவிருத்தம் (98) - இமையோர் தமக்கும் செவ்வே

நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயுணென்னுமீனச் சொல் – “வெண்ணையை உண்டான்” என்றுள்ள உயர்ந்த சொற்களானவை நித்யஸூரிகளாலும் கூட தங்களுடைய நெஞ்சத்தால் நினைக்க இயலாதது - என்று முன்பு இவரே அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? (ஒன்றலாவுருவாய்) - இவர் தவிப்பிற்கு ஒரு அவதாரமும், அதில் உள்ள ஒரு செயலுமே போதுமானதாக உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது, பலவாக இருந்தால் என்ன செய்வது? இவருடைய நிலையைக் கூறவும் வேண்டுமோ? ஒன்றல்லாத பல உருவங்கள் கொண்டதாக. (அருவாய நின் மாயங்கள்) - கண்களால் காண இயலாதபடி உள்ள உன்னுடைய வியக்க வைக்கும் செயல்களை.

வ்யாக்யானம் - (நின்று நின்று நினைகின்றேன்) நினைத்துத் தலைக்கட்டமாட்டார், நினையாதிருக்க மாட்டார். வருந்தி உன்னை நினைக்கப் புகுவன், நினைக்க மாட்டுகிறிலேன். அன்றிக்கே, நினைக்கைதான் தேட்டமாக “நினைக்கலாவதொரு வழியேதோ” என்று ஆராயாநின்றேன்.

விளக்கம் - (நின்று நின்று நினைகின்றேன்) - “நின்று நின்று நினைக்கிறேன்” என்பதற்கு இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கூறுகிறார். இதில், “நினைப்பரியன ஒன்றலா உருவாய் அருவாய் நின் மாயங்களாக உள்ள நின்றவாறும் இருந்தவாறும் கிடந்தவாறும் ஆகிய இந்த நிலைகளை நான் உயிர் தரித்து நின்று அனுபவிக்க இயலுமோ என்று வருந்தியபடியே எண்ணுவேன்; அவை என்னைத் தளர்வடைந்து உருக்குலையச் செய்வதால் உன்னை நான் எப்படி எண்ணியபடி இருக்க முடியும்? நான் உயிருடன் தளராமல் நின்று உனது குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி இருக்கும் சக்தி கொண்டவன் அல்லன்” என்பது முதல் பொருள் ஆகும். இதனையே வ்யாக்யானத்தில், “நினைத்துத் தலை” என்பது தொடக்கமாக, “மாட்டுகிறிலேன்” என்பது முடிய உள்ள நான்கு வாக்கியங்களில் கூறுகிறார். “நினைத்துத் தலைக்கட்டமாட்டார்” என்பது, “நின்று நின்று நினைக்கிறேன்” என்பதன் கருத்தாகும். “நினையாதிருக்க மாட்டார்” என்பது, “உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பேன்” என்பதன் கருத்தாகும். இந்த இரண்டு வாக்கியங்களுக்கும், “இந்தக் குணங்கள் ஈடுபடுத்துவதாக உள்ளதால், இவற்றை நினைத்து முடிக்கமாட்டார்; இந்தக் குணங்கள் அல்லாமல் வேறு எதிலும் சிந்தனை செல்லாத காரணத்தால், எண்ணாமல் இருக்கமாட்டார்” என்பதே கருத்தாகும். இந்தக்

கருத்தை, அடுத்து உள்ளதான “வருந்தி” என்பது தொடங்கி விளக்குகிறார். மிகுந்த தளர்ச்சியுடன் உன்னையே எண்ணியிருக்க முயல்வேன். ஆனால் அவ்விதம் எண்ணியபடி இருக்க இயலவில்லை. அடுத்து, “நின்று நின்று நினைக்கின்றேன்” என்பதற்கு, இரண்டாவது பொருளை அருளிச்செய்கிறார். “ஒன்றாலா உருவாய் அருவாய் நின் மாயங்களாக உள்ள நின்றவாறும், இருந்தவாறும், கிடந்தவாறும் என்பதான இந்த நிலைகளானவை, உருக்குலையும்படிச் செய்பவை ஆகும். ஆகவே இவை எண்ணுவதற்கு அரியவை ஆகும். உயிருடன் இருந்து உன்னை எப்போதும் எண்ணியபடி இருப்பதற்கான உயாயம் என்ன என்று நான் பலவிதமாக ஆலோசித்தேன். அந்த உபாயத்தை நீயே நிச்சயித்து அருளவேண்டும். இதனை நான் எவ்வாறு தீர்மானிக்க இயலும் என்று உணர்ந்தேன்”, என்பது இரண்டாவது பொருளாகும்; இதனையே அடுத்ததாக வ்யாக்யானத்தில், “அன்றிக்கே நினைக்கைதான்” என்பது தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்; அதாவது, நினைப்பதுதான் அரிதாக, “நினைப்பதற்கு ஒரு வழி என்னவாக இருக்குமோ?”, என்று ஆராய்ந்தபடி உள்ளேன்.

வ்யாக்யானம் - (உன்னை யெங்ஙனம் நினைகிற்பன்) ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வசக்தியுமான நீ, நான் உன்னை நினைக்கலாவதொரு வழியிட்டுத் தரவல்லையே. “தொண்டெல்லாம் நின்னடியே தொழுதுய்யுமா கண்டு” சேஷ வர்க்கமடங்கலும் ஐசுவர்யார்த்திகள் ஆத்ம ப்ராப்தி காமர், பகவத் ப்ராப்தி காமர் இவரடங்கலும் சென்று கிட்டித் தந்தாம் ப்ரயோஜனங்களைப் பெற்று மீளுகிறபடியைக் கண்டு, “தான் கணபுரந் தொழப் போயினாள்” நமக்கும் கலந்து பரிமாறி மீளலாமென்று போனாள்; “தான்” விஷயத்தையே பார்க்குமித்தனையோ, தந்தாமையும் பார்க்க வேண்டாவோ. ஒரு ப்ரயோஜனத்துக்காகப் போவார்க்கன்றோ அது கொண்டு மீளலாவது, தன்னையே ப்ரயோஜனமாகப் பற்றிப் போவார்க்கு மீள விரகுண்டோ. இப்படியேயிறே பகவத் ப்ராவண்யமுடையார்படி.

விளக்கம் - (உன்னை எங்ஙனம் நினைகிற்பன்) திருவாய்மொழியில் “உலகம் உண்ட” என்பதன் மூலம், “அடுத்து ஒரு ப்ரளயம் ஏற்படவுள்ளது” என்று முன்பே அறிந்து, வயிற்றில் வைத்து காப்பாற்றியதன் மூலம், அனைத்தும் அறிந்த தன்மையான “ஸர்வஜ்ஞத்வம்” புலப்படுகிறது. சிறிய வயிற்றில் பெரிய

லோகங்களை அடக்குவதன் மூலம் “ஸர்வசக்தித்வம்” புலப்படுகிறது. இவை இரண்டையும் அடுத்து, “ஸர்வஜ்ஞனுமாய் ஸர்வசக்தியுமான” என்று அருளிச்செய்கிறார். இவ்விதம் அனைத்தும் அறிந்தவனும், அனைத்து சக்தியும் கொண்ட நீ, நான் உன்னை நினைப்பதற்கு ஏற்றதொரு வழியை அமைத்துத் தர வல்லவன் அல்லவோ? அதாவது, “உன்னை எப்படி நினைப்பேன்?”, என்பதை, “நின்று நின்று நினைக்கிறேன்” என்பதன் இரண்டாவது பொருளாக மேலே கூறினார்; இதற்கு விடையாக அவன் இவரிடம், “நீவிர் உயிர் தரித்து நின்று நம்மை நினைக்கலாம்” என்று கூறவேண்டும் என இவர் எண்ணுகிறார். ஆனால், லோகத்தில் உள்ள அனைவரும் அவனை நினைத்து தங்களுடைய செயல்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்படி அவன் உள்ளபோது, இவர் அவனை நினைப்பதற்கு என்ன குறை உள்ளது? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். பெரியதிருமொழி (8-2-8) - தொண்டெல்லாம் நின்னடியே தொழுது உய்யுமா கண்டு - இந்தப் பாசுரத்தின் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார்; மற்ற பயனை விரும்பியபடி உள்ளவர்கள், அந்தப் பயன்களை அடைவதற்காக அவனை நினைக்கக்கூடும்; ஆனால் அவனை மட்டுமே தங்கள் பயனாக எண்ணுபவர்கள், அத்தகைய ஈடுபாட்டிற்குச் சேரும்படியாக அவனை நினைக்கலாகாது என்று கருத்து. மேலே உள்ள பெரியதிருமொழி பாசுரத்தை மேலும் விளக்குகிறார். அனைத்து அடியார்களும், அதாவது ஐஸ்வர்யம் விரும்புபவர்கள், ஆத்மாவை அடைய எண்ணுபவர்கள் மற்றும் பகவானை அடைய எண்ணுபவர்கள் என்றுள்ள அனைவரும் அவனிடம் சென்று தங்கள் தங்கள் பயன்களைப் பெற்றுத் திரும்புவதைக் கண்டாள்; ஆகவே, பெரியதிருமொழி (8-2-8) - தான் கணபுரந் தொழப் போயினாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, நானும் அவனுடன் கலந்து நின்று திரும்புவேன் என்று எண்ணியவளாகச் சென்றாள்; “தான்” என்பதன் மூலம் மற்ற விஷயங்களை மட்டுமே பார்த்தபடி இருப்பதா? தன்னையும் பார்க்கவேண்டாமா? ஒரு பயனை அடைய எண்ணி அவனிடம் செல்பவர்கள், அதனைப் பெற்று திரும்புவர்; ஆனால் அவனையே பெறவேண்டும் என்று எண்ணி அவனிடம் செல்பவர்களுக்குத் திரும்ப வழி உள்ளதா? பகவானிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களுடைய நிலை இப்படியாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (பாவிதேற்கு) என்னையொழிந்தாரடங்கலும் நினைப்பாரும் அபிமதம் பெறுவாரும்புகிவர் செல்லுகிறது. “ஸம்ருதோ யச்சதி சோபநம்”

என்கிறபடியேயிறே நாடடங்கலும். (ஒன்று நன்குரையாய்) அர்ஜுனனுக்குச் சொன்னாப்போலே எனக்கும் ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லவல்லையே. அவ்வளவாகாதே இவர்தம்மதும். இனி “ப்ராப்திக்கும், விரோதி போகைக்கும் கடவேன் நான்” என்றானிறே. அவ்வளவேயிறே வேண்டுவது, பின்பு வருமவை தன்னடையே வருமவையிறே. ஸ்வஸ்வரூப ஸித்தியிறே ப்ராப்யம், ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யம் சொல்ல வேண்டாவே, ப்ராப்தியளவுமிறே ப்ரமாணம் சொல்லுவது. அவ்வருகுள்ளது ப்ரமாணத்துக்கு விஷயமன்றே. அப்படியே “உனக்கும் நானே கடவேன்” என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவல்லையே.

விளக்கம் - (பாவிதேற்கு) - என்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைவரும், அவனை நினைப்பராகவும் இருந்து, தங்கள் விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டு செல்பவர்களாகவும் உள்ளனர். ஸ்ரீவிபு. (1-17-78) - ஸம்ருதோ யச்சதி சோபநம் - ப்ரஹ்லாதன், “நினைப்பவர்க்கு மங்களம் அளிக்கிறார்” - என்பதற்கு ஏற்ப நாட்டில் உள்ள அனைவரும். (ஒன்று நன்குரையாய்) - அர்ஜுனனுக்குப் பலவற்றையும் உரைத்து, “மாசுச: - துக்கம் அடையாமல் இருப்பாயாக” என்ற கூறியது போன்று எனக்கும் ஒரு நல்ல வார்த்தை உரைக்கவில்லையே! ஆனால் அர்ஜுனனைப் போன்று இவருக்கும் சோகம் உள்ளதோ என்றால், அதே அளவு அல்லவோ இவருக்கும் உள்ளது? அர்ஜுனனுக்கு என்ன உரைத்தான்? “என்னை அடைவதற்கும், என்னை அடைவதைத் தடுக்கும் விரோதிகள் விலகுவதற்கும் நான் தகுந்தவற்றைச் செய்கிறேன்”, என்றான். ஆனால் சரமச்சலோகத்தில், “மோசுஷயிஷ்யாமி - நான் மோசுஷம் அளிப்பேன்” என்று விரோதிகளுடைய நீக்குதல் குறித்து அல்லவோ உரைத்தான்; தன்னை வந்தடைவது குறித்து ஏதும் கூறவில்லையே; இப்படி உள்ளபோது, அது போன்ற சொற்கள் போதுமானதா? இவர் அவனை அடைய இயலவில்லையே என்று அல்லவோ வருந்துகிறார் என்று கேட்கலாம். விருப்பம் அல்லாதவை விலகினால், விருப்பமானவை வந்தடையும் என்பதால், அர்ஜுனனிடம் அதனைத் தனியாகக் கூறவில்லை என்று கருத்து. ஆக, விரோதிகள் விலகுதல் மட்டுமே வேண்டுவது, அதன் பின்னே வருவது என்ன? ஆத்ம ஸ்வரூபம் கிடைத்தல் என்பதே பேறு என்றாகிறது. இதன் மூலம், பகவானை அடைதல் மற்றும் ஆத்ம ஸ்வரூபம் விளங்கப் பெறுதல் ஆகியவையும் கீதையின் சரமச்சலோகத்தில் கூறப்பட்டதாகிறது. அவனை அடைதல் மட்டுமே போதுமானதா? கைங்கர்யம் குறித்துக் கூறவேண்டாமா? அவனைப் பெறுதல்

என்பதன் பலனாகிய கைங்கர்யத்தைத் தனியே கூறவேண்டாம், இலக்கு அடைவது முடிய அல்லவோ ப்ரமாணங்கள் கூறுகின்றன? அவனை அடைதல் என்பது சையின் விளைவாக உண்டாவதால், ப்ரீதி காரணமாகத் தானாகவே கைங்கர்யம் தொடரும். பேற்றின் அளவை அளவிட இயலாது என்பதால், ப்ரமாணங்கள் குறித்தும் கூற இயலாது என்கிறார். இதனைப் போன்று அவன், “நானே உனக்கும் உள்ளேன்” என்று ஒரு வார்த்தை கூறாமல் உள்ளானே!

வ்யாக்யானம் - (உலகமுண்டவொண் சுடரே) உண்டியுடல் காட்டுமே. நினைக்கை குற்றமாய் விட்டதோ. நினைவுங் கூடத் தேட்டமானால் நீயே செய்து தலைக்கட்ட வேண்டாவோ. இவை ஆபத்துங் கூடவறிவிக்கமாட்டாத ஸமயத்திலே நீயே யறிந்து வயிற்றிலே வைத்து நோக்கி, இவ்வுபகாரம் இவையறியாதொழிய, “இது உன் பேறு” என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றவிருப்பானொருவ னல்லையோ. (உலகமுண்டவொண் சுடரே) “உன் பேறாக ரக்ஷித்தாய்” என்று மெய்யேயன்றோ சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (உலகம் உண்ட ஒண் சுடரே) இந்த லோகங்களை உட்கொண்டு மிகுந்த தேஜஸ் அடைந்தவனே! ஆனால் உலகத்தை உட்கொண்டால் இவ்விதம் புலப்படுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; உண்ட உணவை உடல் காண்பிக்கும் அல்லவோ என்கிறார். “நின்று நின்று நினைக்கிறேன்” என்பதற்கு முன்பு கூறப்பட்ட இரண்டு பொருள்களில், முதல் பொருளைக் கருத்தில் வைத்து அருளிச்செய்கிறார்; நான் உன்னை எண்ணியதுதான் குற்றமானதோ? அதாவது, நினைக்காத உலகத்தைக் காப்பாற்றினால், உனது வேறுபட்ட தன்மைகளை எண்ணியபடி உள்ள என்னைக் காப்பாற்றக்கூடாதா? அடுத்து, “நின்று நின்று நினைக்கிறேன்” என்பதற்கு முன்பு கூறப்பட்ட இரண்டு பொருள்களில், இரண்டாவது பொருளைக் கருத்தில் வைத்து அருளிச்செய்கிறார்; நான் உன்னை நினைத்தல் என்பது அரிதாக இருந்தால், அதனையும் நீயே உண்டாக்கி நிறைவு செய்யவேண்டாமா? தங்களுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுவிட்டது என்று உனக்கு அறிவிக்கும் முன்பாகவே இவற்றை நீ வயிற்றில் வைத்துக் காப்பாற்றினாய்; இந்த உபகாரத்தை, இவை அறியாமல் இருக்கும்படியும் செய்தாய்; அது மட்டும் அல்லாமல், இவ்விதம் உதவியதை உனது பேறு என்று நீ எண்ணுகிறாய் என்பதை உனது திருமேனியில் தோன்றும் ஒளி மூலமாக வெளிப்படுத்துபவன் அல்லவோ

நீ? (உலகம் உண்ட ஒண் சுடரே) - “உனது பேறாக இவற்றைக் காப்பாற்றினாய்” என்று உண்மை அல்லவோ கூறுகிறது அல்லது உனது திருமேனி அல்லவோ கூறுகிறது? இங்குள்ள “மெய்” என்பது உண்மை மற்றும் திருமேனி என இரண்டு பொருள் தருகிறது.

5-10-7 ஒண் சுடரோடு இருளுமாய் நின்ற ஆறும்

உண்மையோடு இன்மையாய் வந்து என்
கண் கொளா வகை நீ கரந்து என்னைச் செய்கின்றன
எண் கொள் சிந்தையுள் நைகின்றேன் என்
கரிய மாணிக்கமே என் கண்கட்குத்
திண் கொள்ள ஒரு நாள் அருளாய் உன் திரு உருவே

பொருள் – என்னுடைய உள்ளத்தில் ப்ரகாசித்தபடி உள்ளதால் “உள்ளான்” என்ற நிலையுடனும், வெளிப்புறத்தில் ப்ரகாசிக்காமல் இருத்தல் என்ற நிலையுடன் வந்து, நிறைந்த தேஜஸ்ஸுடன் சேர்ந்தே உள்ளதான இருள் என்னலாம்படி நின்றவிதமும்; அந்த ப்ரகாசத்திலே எனது கண்கள் உன்னை அனுபவிக்க இயலாதபடி என் உள்ளே மறைந்து நின்று நீ என்னை செய்யும் இந்தச் செய்கைகளை எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும் என்று கொள்ளும் மனத்துடன் நான் தளர்ந்து நின்றேன். எனது இந்தத் தளர்ச்சிக்குக் காரணமான நீல ரத்னம் போன்ற வடிவம் கொண்டவனே! உனது இனிமையான இந்த ரூபத்தைக் காண்பதற்கு ஆசை கொண்ட எனது கண்களால், நன்றாகக் காணும்படியாக ஒரு நாள் அருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - மாநலாநுஸந்தாநமேயாய் சிதிலனாய்ப் போகாமே, கண்ணாலே கண்டு அனுபவிக்கவல்லேனாம்படி பண்ணியருள வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “மனதால் மட்டுமே அனுபவித்தபடி இருந்து, அதன் காரணமாகத் தளர்த்து போகாமல், கண்களால் கண்டு அனுபவிக்க வல்லவனாக என்னை நீ செய்யவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உண்மையோடின்மையாய் வந்து – ஒண் சுடரோடிருளுமாய் நின்றவாறும்) எனக்கு உண்மையோடே ஒண் சுடராய் நிற்கும் ஹார்த்தமாக; இன்மையோடிருளாயிருக்கும் பாஹ்யாபேக்ஷையில். அன்றிக்கே, ஆச்ரிதர்க்குத்

தன் படிகளிலொன்றும் குறையாதபடி காட்டிக் கொடுத்து, அவர்களுக்கு “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்கலாம்படி ப்ரகாசித்து நின்றபடியும்; அநாச்சரிதர்க்குத் தன் படிகளிலொன்றும் தெரியாதபடி பண்ணி, அத்தாலே அவர்களுக்கு “இல்லை” என்னும்படி இருளப் பண்ணிக் கொடு நின்றபடியும். ஆச்சரிதர்க்கு ஒண்குடரோடு உண்மையாய் நின்றும், அநாச்சரிதர்க்கு இருளோடு இன்மையாய் நின்றும்.

விளக்கம் - (உண்மையோடு இன்மையாய் வந்து - ஒண் குடரோடு இருளமாய் நின்றவாறும்) - “உண்மையோடு ஒண்குடராய், இன்மையோடு இருளாய்” என்று சேர்த்துக் கொண்டு, தனது விஷயமாக அருளிச்செய்கிறார். எனக்கு உண்மையுடன் அழகிய குடராக நிற்கும் மனத்தின் உள்ளே; அத்தகைய ஒளி இன்றி இருளாய் நிற்கும் புறத்தில் காணும்போது. “உண்மையோடு ஒண்குடர்” மற்றும் “இன்மையோடு இருள்” என்னும் இவை இரண்டும் ஒரே இடத்தில் இருக்கமுடியாது என்பதால், “ஹார்த்தமாக - உள்ளே” என்றும், “பாஹ்ய அபேசைஷ - புறத்தில்” என்றும் அருளிச்செய்கிறார். அதாவது தன்னை அண்டியுள்ளவர்களுக்கு “உண்மையோடு ஒண் குடர்” என்பதாகவும், தன்னை அண்டாதவர்களுக்கு “இன்மையோடு இருளாய்” என்பதாகவும் உள்ளதைக் கருத்தில் கொண்டவராக, அடியார்கள் மற்றும் அவ்விதம் இல்லாதவர் என்று பிரித்து, வ்யாக்யானத்தில் “ஆச்சரிதர்க்கு, அநாச்சரிதர்க்கு” என்ற இரண்டு வாக்கியங்களைக் கூறுகிறார். அடியார்கள் விஷயத்தில் தன்னுடைய எஜமானத்தன்மை போன்ற எதுவும் குறையாதபடி காண்பித்துக் கொடுத்து, அவர்களால் “இந்த அளவு” என்று தன்னை அளவுப்படுத்திக் கூறலாம்படியாக ஒளி வீசியபடி நிற்கும் விதம். அடியார்கள் அல்லாதவர்களுக்கு இது போன்றுள்ள தனது எஜமானத்தன்மை போன்ற எந்த ஒன்றும் புலப்படாதபடிச் செய்து, அதன் விளைவாக அவர்கள் “இவன் இல்லை” என்பதாக மயக்கம் அடைந்து நிற்கும் நிலையை உண்டாக்கியபடி நிற்கும் விதம். அதாவது அடியார்களுக்கு ஒண்குடரோடு உண்மையாக நின்றும், அடியார்கள் அல்லாதவர்களுக்கு இருளோடு இன்மையாக நின்றும்.

வ்யாக்யானம் - (வந்தென் கண் கொளாவகை நீ கரந்தென்னைச் செய்கின்றன) இவையெல்லாம் தவிர என்பக்கல் பரிமாறுகிற வேறுபாடும். ஒண்குடராதல், இருளாதல், இரண்டத்தொன்றாகப் பெற்றிலேன்; நடுவே நின்று க்லேசியா நின்றேன்; முக்தர்க்குக் கூட்டல்லர். ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கூட்டல்லர், அந்தரப்பட்டு

நிற்கிறாரிதே இவர்தாம். என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்து என் கண்ணுக்கு அவிஷயமாம்படி மறைய நின்று நீ என்னை நலிகிறவற்றையும். கண்கொளாவகை கண் க்ரஹியாதபடி. (எண்கொள் சிந்தையுள் நைகின்றேன்) பெற்ற அம்சங்கண்டு கார்யம் கொள்ளமாட்டுகிறிலேன். கைப்புகுந்தது கொண்டு மேலுள்ளது பெற விரகு பார்க்க மாட்டுகிறிலேன். எண்ணப்புக்கு, மனோரதமாத்ரத்திலே சிதிலனாகா நின்றேன்.

விளக்கம் - (வந்து என் கண் கொளாவகை நீ கரந்து என்னைச் செய்கின்றன) - இவை அனைத்தும் மட்டும் அல்லாமல், என்னுடன் கலந்து நிற்கும்போது உள்ள வேறுபாடு. “இவை அனைத்தும்” என்பது அடியார்கள் விஷயத்தில் அழகிய கூடராக ப்ரகாசிப்பதும், அடியார்கள் அல்லாதவர்கள் விஷயத்தில் ப்ரகாசிக்காமல் இருத்தலும். அடியார்கள் என்பவர்கள் முக்தர்கள், அடியார்கள் அல்லாதவர்கள் என்பவர்கள் ஸம்ஸாரிகள். இதனை மேலும் விளக்குகிறார். அழகான கூடராக இருத்தல், இருளாக இருத்தல் என்ற இரண்டில் ஒன்றைக் கூட நான் பெறவில்லை. இவற்றுக்கு நடுவே அகப்பட்டுத் துன்பம் அடைகிறேன். முக்தர்களுடன் சேர்ந்தவர் அல்லர், ஸம்ஸாரிகளுடனும் சேர்ந்தவர் அல்லர், நடுவில் நின்றுள்ளவர் இவர். எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து, எனது கண்களால் காண இயலாதபடி, மறைந்து நின்று நீ என்னைத் துன்புறுத்தும் விதங்களையும். (எண்கொள் சிந்தையுள் நைகின்றேன்) – மனதில் அடைந்த அனுபவம் கொண்டு மனநிறைவு பெற்று, “இந்த நிலையானது உண்டானது. இனி அடுத்த கட்ட நிலைகளை வரிசையாக நாம் பெறுவோம்” என்று பொறுத்திருக்க இயலாதபடி உள்ளேன். மனதால் ஏற்பட்ட அனுபவம் கொண்டு அடுத்த நிலைகளைப் பெறுவதற்கான வழியைத் தேடாமல் உள்ளேன். மனம் மூலம் ஏற்பட்ட அனுபவத்தை மட்டுமே எண்ணியவனாகத் தளர்ந்தபடி நின்றேன்.

வ்யாக்யானம் - (என் கரியமாணிக்கமே) சக்ஷுர் விஷயமான பதார்த்தங்களைக் கொண்டு நான் காலம் போக்கமாட்டாமே. உன் வடிவின் சுவட்டை அறிவித்தாயே. (என் கரிய மாணிக்கமே) “இவ்வடிவைப் பிரிந்தார்க்கு ஜீவிக்கவுமாம்” என்று தோற்றியிருந்ததோ (என்கண்கட்கு) இவற்றின் விடாய் உனக்குத் தெரியுமிதே; “நான் பெற்றேன்” என்றாலும் ஆறியிராதவையன்றோ? வேறொன்றிட்டு மறைக்கலாமவையன்றே. (திண் கொள்ள) “மாநஸாநுபவத்தை ப்ரத்யக்ஷ

ஸமாநாகாரமாகப் பண்ணினோமே” என்று நீ சொல்லுமது எனக்கு வார்த்தையன்று கிடாய். (திண் கொள்ள) ஸ்வப்நாநுபவம் போலே மாநஸாநுபவமாகவொண்ணாது, ப்ரத்யக்ஷிக்க வேணும் த்ருடமாக. இங்ஙன் செய்யப்போமோ? என்னில், சிலர்க்கு ஸதா தர்சந யோக்யனாகாநின்றாயே (ஒரு நாளருளாய்) ஒரு நாளமையுமென்கிறாரல்லர், விடாயின் பெருமை சொல்லுகிறார்; தாபார்த்தன் “ஒருகால் நாக்கு நனைக்கவமையும்” என்றாப்போலே, “கிட்டினால் பின்னை விடும்படி சொல்லுகிறோம்” என்று. (உன் திருவுருவே) இதேதேனுமுன்னதோ நோக்கிக் கொண்டு கிடக்கைக்கு, “ந தே ரூபம் பக்தாநாம்” அன்றோ?

விளக்கம் – (என் கரியமாணிக்கமே) – கண்களுக்குப் புலப்படும்படியாக உள்ள பொருள்களைக் கொண்டு நான் எனது காலத்தைக் கழிக்கவிடாமல், உனது திருமேனியின் அழகையும் எனக்கு உணர்த்தினாயே. (என் கரிய மாணிக்கமே) – “இப்படிப்பட்ட வடிவழகைப் பிரிந்தவர்கள் உயிர் வாழ இயலும்” என்று எண்ணும்படியான நிலை உள்ளதோ? (என்கண்கட்கு) – இவற்றைக் குறித்துள்ள எனது தவிப்பு உனக்குத் தெரியும் அல்லவோ? “நான் இவற்றைப் பெற்றேன்” என்றாலும், எனது நெஞ்சம் போன்றவை பொறுத்து நிற்காது அல்லவோ? வேறு ஒரு விஷயத்தைக் கொண்டு இதனை மறைத்து வைக்கவும் இயலாது அல்லவோ? (திண் கொள்ள) - “மனதால் ஏற்படும் அனுபவத்தை நேரே காணும்படியான அனுபவத்திற்குச் சமமாக அல்லவோ நாம் ஏற்படுத்தினோம்?”, என்று நீ என்னிடம் கூறும் சொற்கள் எனக்குப் பொருந்தாது. (திண்கொள்) - கனவில் காணும் காட்சிகள் போன்றுள்ள “மனதால் ஏற்படும் அனுபவம்” என்பது எனக்கு ஏற்காது. உறுதியாக, நேரடியாகக் காணவேண்டும். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “இவ்விதம் எப்படி நாம் செய்வது?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “ஒரு சிலருக்கு எப்போதும் காணும்படியான தரிசனத்தை அளித்து நிற்கிறாயே”, என்கிறார்; இங்கு சிலர் என்பது நித்யஸூரிகளை ஆகும். (ஒரு நாள் அருளாய்) - மிகுந்த அற்பமாக “ஒரு நாள் அவன் அனுபவம் கிடைத்தால் போதுமானது” என்றுள்ளவர் அல்லர்; தனது தவிப்பின் பெருமையை உணர்த்துகிறார்; அதாவது நல்ல தாகம் கொண்டவன், “ஒரு வேளைக்கு நமது நாக்கு நனைந்தால் போதுமானது” என்று எண்ணுவது போன்று இவரும் கூறுகிறார். “கிடைந்த பின்னர் விடும்படி போகும் விதத்தை நாம்

கூறுவோம்” என்கிறார். (உன் திருவுருவே) - இவை ஏதேனும் உன்னுடையதோ? நீ எங்களை வெறுமனே நோக்கியபடி இருப்பதற்குப் பொருந்துமோ? ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரத்தில் - ந தே ரூபம் பக்தாநாம் - உனது திருமேனி உனக்கானது அல்ல, அடியார்களுக்கே உரியது - என்பது போன்று ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 107)

56. ஸக்ருத் த்வத் ஆகார விலோகந ஆசயா த்ருணீக்ருத அநுத்தம புக்தி முக்திபி:

மஹாத்மபிர் மாம் அவலோக்யதாம் நய க்ஷணே

அபி தே யத் விரஹ: அதிதுஸ்ஸஹ:

பொருள் – யாருடைய பிரிவானது உனக்கு ஒரு நொடிப்பொழுதும் கூடப் பொறுக்க முடியாமல் உள்ளதோ; உனது திருமேனியை ஒருமுறையேனும் காணவேண்டும் என்ற ஆசையால், புல் போன்று எண்ணக்கூடிய இந்த உலக இன்பங்களையும் மோகித்தையும் கொண்ட அந்த மஹாத்மாக்களால் நான் கடாசுஷிக்கத் தகுந்தானாக உள்ள தன்மையை எனக்கு அளிப்பாயாக.

அவதாரிகை – “வைஷ்ணவ க்ருஹத்தில் பிறக்கும் பிறப்பால் வந்த ஏற்றமெல்லாம் வேணுமோ? அவர்கள் கண்டால் உபேகிதியாதே “நம்முடையவன்” என்று விசேஷ கடாசுஷம் பண்ணுகைக்கு அர்ஹனாம்படி பண்ணியருளவேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் – “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய இல்லங்களில் பிறக்கவேண்டும்படியான பிறவிகள் கூட எனக்கு வேண்டாம். அவர்கள் என்னைக் கண்டால் வெறுக்காமல், “இவன் நம்முடையவன்” என்று என்னை நோக்கி சிறப்பான கடாசுஷம் செய்வதற்குத் தகுந்தவனாக என்னைச் செய்தருளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸக்ருத் த்வதாகாரவிலோகநாசயா) “பச்யேம சரதச்சதம்”, “ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:” என்கிறபடியே, ஸதாதர்சனம் பண்ணவேண்டியிருக்க, “ஸக்ருத்”

என்றது, ஸத்தையை தரிப்பிக்கைக்கு ஒருகால் அமையும் என்கைக்காக. போக மோக்ஷங்களை உபேக்ஷிக்கைக்கும் ஒருகால் அமையும் என்கைக்காக. “ஒரு நாள் காண வாராய்” என்றிறே விடாய்த்தவர் வார்த்தை. “நம்மை ஒருகால் காட்டி நடந்தால் நாங்கள் உய்யோமே?”.

விளக்கம் - (ஸக்ருத் த்வதாகாரவிலோகநாசயா) - மாத்யாந்நிக மந்தரத்தில் - பச்யேம சரதச்சதம் - உன்னை நூறு வருடங்கள் பார்ப்போமாக - என்னும், ருக்வேதத்தில் - ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: - எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனை எப்போதும் தரிசித்தபடி இருக்கவேண்டியதாக உள்ளபோது, “ஸக்ருத் - ஒரு முறை” என்று இவர் கூறியது ஏனென்றால், தனது இருப்பு என்பதை நிலைநிறுத்த ஒருமுறையே போதுமானது என்பதால் ஆகும். ஸ்வர்கம் போன்றவை மற்றும் மோக்ஷம் போன்றவை ஆகியவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் இருப்பதற்கும், ஒருமுறை போதுமானது என்பதால் ஆகும். திருவாய்மொழி (8-5-1) - ஒரு நாள் காண வாராய் - என்பதாக அல்லவோ அவனைக் குறித்து, தாகம் எடுத்தவன் தண்ணீருக்காகத் தவிப்பது போன்று, தவித்தபடி இருந்த ஆழ்வாரின் சொற்கள் உள்ளது? பெரியதிருமொழி (4-9-1) - நம்மை ஒருகால் காட்டி நடந்தால் நாங்கள் உய்யோமே? - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (த்வதாகார விலோகந) ஸ்வரூபத்தளவிலும், ததாச்ரயமான குணத்தளவிலும் பர்யவஸியாதே, உபயத்துக்கும் ப்ரகாசகமான விக்ரஹத்தளவிலே வர அவகாஹித்தவர்கள். (விலோகந) “ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே” என்னுமளவெல்லாம் வேண்டா; ஒருகால் காண அமையும். (ஆசயா த்ருணீக்ருத அநுத்தம புக்தி முக்திபி:) காண வேண்டா காண்! காணவேணும் என்னும் ஆசை தானே த்ருணீகரிப்பிக்கும். அநுத்தம புக்தி: - ப்ரஹ்மாதிகள் போகம். அநுத்தம முக்தி: - பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷம். “அலமத்ய ஹி புக்தைர் ந: பரமார்த்தைரலஞ்ச ந: | யதா பச்யாம நிர்யாந்தம் ராமம் ராஜ்யே ப்ரதிஷ்டிதம்”, “த்வயாபி ப்ராப்தமைச்வர்யம்”, “ஏதே வை நிரயாஸ்தாத | ஸ்தநஸ்ய பரமாத்மந:”. (மஹாத்மபி:) “மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த | தைவீம் ப்ரக்ருதிமாச்ரிதா:”, “ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:” என்றும், “பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை” என்றும் ஈச்வரன்தானும், ஆழ்வார்களுங் கூடக் கவிபாடுகிறவர்களாலே.

விளக்கம் - (த்வத் ஆகார விலோகந) - ஸ்வரூபத்தின் வரை மற்றும் அந்த ஸ்வரூபத்தின் இடமான குணங்கள் வரை என்று நின்றுவிடாமல், இந்த இரண்டையும் வெளிப்படுத்தும் திருமேனி முடிய வருவதற்கு முயன்றபடி உள்ளவர்கள். (விலோகந) - ஸ்ரீவிபு. (5-18-2) - ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே - அன்புடன் தழுவிக்கொண்டான் - என்பது போன்ற செயல்களைக் கூடச் செய்ய வேண்டியதில்லை; ஒருமுறை கண்டால் போதுமானது. (ஆசயா த்ருணீக்ருத அநுத்தம புக்தி முக்திபி:) - காணவேண்டும் என்பது கூட இல்லை, காணவேண்டும் என்ற ஆசையே உறுதியாக்கும். அநுத்தம புக்தி - நான்முகன் போன்றவர்களுடைய இன்பம், அநுத்தம முக்தி - உயர்ந்த புருஷார்த்த அடையாளமான மோக்ஷம். அயோத்யாகாண்டம் (17-10) - அலமத்ய ஹி புக்தைர் ந: பரமார்த்தைரலஞ்ச ந: | யதா பச்யாம நிர்யாந்தம் ராமம் ராஜ்யே ப்ரதிஷ்டிதம் - உண்பது போன்ற இந்த உலக இன்பங்கள் வேண்டியதில்லை; மோக்ஷம் போன்ற ஆனந்தமும் வேண்டியதில்லை; ராஜ்யத்தில் அமர்த்தப்பட்ட இராமனை எப்போது காண்கிறேனோ அதுவே போதுமானதாக அமையும் - என்றும், விஷ்ணுதர்மம் (2-14) - த்வயாபி ப்ராப்தமைச்வர்யம் - உன்னால் யாரிடமிருந்து இந்தச் செல்வம் பெறப்பட்டதோ - என்றும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (196-6) - ஏதே வை நிரயாஸ்தாத | ஸ்தநஸ்ய பரமாத்மந: - பரம்பொருளின் இருப்பிடத்திற்கு முன்பாக, ஸ்வர்கமும் நரகமே ஆகிறது - என்றும் கூறப்பட்டது காண்க. (மஹாத்மபி:) - கீதை (9-13) - மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த | தைவீம் ப்ரக்ருதிமாச்ரிதா: - மஹாத்மாக்கள் என்னை அறிந்தவர்களாக என்னையே ஆரதிக்கிறார்கள் - என்றும், கீதை (7-19) - ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: - அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்கள் அரிதானவர்கள் - என்றும், பெரியதிருமொழி (7-4-4) - பேராளன் பேரோதும் பெரியோரை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஈசுவரன் தானாகவேயும், ஆழ்வார்களும் கூடப் புகழக்கூடியபடி உள்ளவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (மாம்) புருஷார்த்தத்தின் மேலெல்லையிலே ருசியையுடைய என்னை. (அவலோக்யதாம்) அவலோகன விஷயனாம்படி. (நய) ஸர்வசக்தியான தேவர் நிர்வஹிக்கவேண்டும். “நம் பக்கலொழிய நம்முடையார் பக்கல் “கீடஜநம்” என்றும், “அவலோக்யதாம் நய” என்றும் அத்யாதரத்தைப் பண்ணுகிறது எத்தாலே?” என்ன, “ஸாபேக்ஷனான நான் ஆதரிக்கைக்கு ஹேதுவைச்

சொல்லுகிறேன். ஸ்வத: பூர்ணரான தேவருக்கு அவர்களுடைய விச்லேஷம் அஸஹ்யமாயிருக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்ய வேணும்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (மாம்) - புருஷார்த்தத்தின் எல்லையான கைங்கர்யத்தில் ருசி கொண்ட என்னை. (அவலோக்யதாம்) - கடைக்கண்களால் காணும்படி நீ செய்யவேண்டும். (நய) - அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட நீ இவ்விதம் செய்யவேண்டும். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன் ஆளவந்தாரிடம், “நம்மிடம் வந்து நிற்பதைக் காட்டிலும், நமது அடியார்களிடம் ஸ்தோத்ரத்தன்ம் (58) - கீடஜநம் - புழுவாய் உள்ள பிறவியாவது - என்றும் ஸ்தோத்ரத்தன்ம் (56) - அவலோக்யதாம் நய - கடாசுஷிக்க வேண்டும் - என்றும், இந்த அளவிற்கு ஈடுபாடு கொள்வது ஏன்?”, என்றான். இதற்கு ஆளவந்தார், “எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாத நான், அவர்களை ஆதரிப்பதற்கான காரணம் கூறுகிறேன். அனைத்து விஷயங்களிலும் பரிபூர்ணமாக உள்ள நீ, அவர்களைப் பிரிந்தால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் இருப்பதற்கான காரணம் என்ன? நீ அதனைக் கூறவேண்டும். அதனை நீ கூறினால், நானும் எனது இந்த நிலைக்கான காரணம் கூறுகிறேன்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தே) ஸ்வத:பூர்ணனாய், அவாப்த ஸமஸ்த காமனான தேவருக்கு, சுஷணமாத்ரம் துஸ்ஸஹமன்று; அதிதுஸ்ஸஹம் என்கை. “சிரம் ஜீவதி வைதேஹீ யதி மாஸம் தரிஷ்யதி | ந ஜீவேயம் சுஷணமபி விநா தாமஸிதேசுஷணாம்”, “யத் விநா பரதம் த்வாஞ்ச சத்ருக்நஞ்சாபி மாநத”, “ஸம்ஸ்மராம்யஸ்ய வாக்யாநி”, “ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்”, “மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:”, “கிம் கார்யம் ஸீதயா மம:”.

விளக்கம் - (தே) - அனைத்து விஷயங்களில் பரிபூர்ணமாக உள்ளவனும், விருப்பம் அனைத்து ம் நிறைவேறப் பெற்றவனும் ஆகிய உனக்கு, அவர்களைப் பிரிதல் என்பது ஒரு நொடிக்கூடப் பொறுக்க இயலாது என்பது அல்ல, மிகவும் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாது; ஸுந்த்ரகாண்டம் (66-10) - சிரம் ஜீவதி வைதேஹீ யதி மாஸம் தரிஷ்யதி | ந ஜீவேயம் சுஷணமபி விநா தாமஸிதேசுஷணாம் - சீதை என்னைப் பிரிந்து ஒரு மாதம் உயிருடன் இருந்தாள் என்னும்போது, நீண்ட காலம் அவள் உயிருடன் இருப்பாள் என்றாகிறது; ஆனால் கறுமையான கண்கள்

கொண்ட அவளை விட்டு நான் ஒரு நொடியும் பிரிந்திருக்கமாட்டேன் – என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (97-8) – யத் விநா பரதம் த்வாஞ்ச சத்ருக்நஞ்சாபி மாநத - பரதனையும், உன்னையும், சக்ருக்நனையும் பிரிந்து சுகம் ஏற்பட்டால், அதனை அக்னி எரிக்கட்டும் - என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (16-39) - ஸம்ஸ்மராம்யஸ்ய வாக்யாநி - பரதனுடைய வாக்கியங்களை நான் இனிமையாக எண்ணுகிறேன் - என்றும், கீதை (7-18) – ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம் - ஞானியே எனக்கு ஆத்மா - என்றும், உத்யோகபர்வம் (74-27) – மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா: - பாண்டவர்களே எனது ப்ராணன் – என்றும், யுத்தகாண்டம் (41-4) - கிம் கார்யம் ஸீதயா மம: – சீதையால் எனக்கு என்ன பயன்? சுகீவனே! உனக்கு அவமானம் நேர்ந்தால், பரதனாலும் லக்ஷ்மணனாலும், சத்ருக்நனாலும் என்ன பயன் – என்றும் உள்ளது காண்க.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்